

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίᾳ... δρ. 8,—

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—

Ἑξαμήνιος... > 4,50

Ἑξαμήνιος > > 5,50

Τρίμηνιος... > 2,50

Τρίμηνιος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Μαΐου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 23

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια).

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην βήματα ἀντή-
χσαν ἐπὶ τῆς ἁμμου.

Ὁ κρατῶν τὴν φανὸν καὶ ὁ σύντρο-
φός του ἐφάνησαν καὶ πάλιν διευθυ-
νόμενοι πρὸς τὸ δάσος. Καὶ ἅμα αὐτοὶ
ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τὰ δένδρα, ὁ μὲν
Ουέλλας ἐσπευσε νὰ συνενοηθῇ μὲ τοὺς
ἀνθρώπους μας, ἐγὼ δὲ ἐσύρθη μὲχρι
τῆς διόδου.

Ὁ Τρόμος ἦτο ἀκόμη δε-
μένος ἐκεῖ. Ἐφ' ὅσον ἠδυνά-
μην νὰ διακρίνω, ἦτο σκάφος
ἐπίμηκες, ἀτρακτοειδές, χωρὶς
καπνοδόχον, χωρὶς ἰστὸν, χω-
ρὶς ἐξαρτήματα, ὅμοιον πρὸς
ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εἶχε φανῇ εἰς
τὰ παράλια τῆς Ν. Ἀγγλίας.

Ἐκρύβθημεν καὶ πάλιν εἰς
τὰ κοιλάματα τῶν βράχων, ἀ-
φοῦ ἐπεθεωρήσαμεν τὰ ρεβόλ-
βερ μας, τὰ ὅποια ἴσως δὲν θὰ
παρίστατο ἀνάγκη νὰ μεταχει-
ρισθῶμεν.

Παρήλθον πέντε λεπτὰ ἀφ' ὧν
τοῦ ἐξηφανίσθησαν οἱ δύο ἄν-
δρες, καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στι-
γμὴν ἐπεριμέναμεν νὰ τοὺς ἐ-
παγιδώμεν ἐπανερχομένους μὲ
τὰ δέματα. Καὶ ἀφοῦ ἐπεδιδά-
ζοντο, θὰ ἐκαραδοκοῦμεν τὴν
κατάλληλον στιγμὴν νὰ πηδή-
σωμεν ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἀλλ' ὅχι
πρὶν ἢ θελεε παρέλθῃ μία ὥρα,
διὰ νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ κυ-
βερνήτης καὶ οἱ σύντροφοί του
θὰ ἐκοιμῶντο βαθέως. Ἐπρεπε
νὰ μὴ τοῖς ἀφίσωμεν καιρὸν,
οὔτε νὰ κινήσουν τὸ μηχανήμα
τῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς
λίμνης, οὔτε νὰ τὸ βυθίσουν εἰς
τὰ βάθη τῆς, παρασύροντες
μετ' αὐτοῦ καὶ ἡμᾶς.

Ποία συγκίνησις μὲ κατεῖχε τὴν
στιγμὴν ἐκείνην, ἀδύνατον νὰ παραστήσω!

Ὅχι! ποτέ, καθ' ὅλον μου τὸ στά-
διον, δὲν ἠσθάνθην παρομοίαν ἀνυπο-
μονησίαν!.. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι οἱ δύο ἐ-
κεῖνοι ἄνδρες εἶχον παραμείνῃ εἰς τὸ
δάσος, ὅτι κάποια περιπέτεια τοὺς ἡμ-
πόδιζε νὰ ἐξέλθουν ἐκεῖθεν...

Ἐξαφνα ἀκούεταί θόρυβος, ποδοβο-
λητὸς ἵππων φευγόντων, καλπασιμὸς
φρενιτιώδους ἐξωθεν τοῦ δάσους...

Ἦσαν οἱ ἵπποι τῆς ἀμάξης μας, οἱ
ὅποιοι, καταληφθέντες ὑπὸ τρόμου, ἐ-

φυγαν ἀπὸ τὴν ἐξαίθραν καὶ διὰ τοῦ
δάσους ἐξώρμησαν εἰς τὴν ἀκτὴν...

Σχεδὸν ταυτοχρόνως ἐνεφανίσθησαν
καὶ οἱ δύο ἄνδρες, τρέχοντες αὐτὴν τὴν
φορὰν μὲ ὅλην τὴν τὴν δύναμιν.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι εἶδαν
τοὺς ἵππους μας κ' ἐφοβήθησαν... Ἐνό-
ησαν ὅτι ἀστυνομικοὶ ἦσαν κρυμμένοι
εἰς τὸ δάσος... ὅτι τοὺς παρεφύλατταν,
τοὺς κατεσκόπευαν καὶ ἡτοιμάζοντο νὰ
τοὺς συλλάβουν... Διὰ τοῦτο ἔτρεχαν ὁ-
λοταχῶς διὰ τῆς ἀκτῆς πρὸς τὴν διό-
δον, καὶ ἐκεῖθεν, ἀποσπῶντες τὴν ἄγκυ-
ραν, θὰ ἐπηδούσαν ἐπὶ τοῦ
πλοίου. Ὁ Τρόμος θὰ ἐξηφα-
νίζετο μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς
καὶ ἡ ὑπόθεσις μας θὰ ἐχάνε-
το ὀριστικῶς.

— Ἐμπρός! ἐφώναξα.

Ἐξερχόμεθα εὐθὺς ἀπὸ τὰς
κρύπτας μας, διὰ νὰ σταμα-
τήσωμεν τοὺς τρέχοντας καὶ
νὰ τοῖς κόψωμεν τὴν ὑποχώ-
ρησιν.

Μόλις μᾶς βλέπουν αὐτοί,
πετοῦν τὰ δέματα, καὶ πυρο-
βολοῦντες μὲ τὰ ρεβόλβερ των,
πληγόνουν εἰς τὴν κνήμην τὸν
Τζῶν Χάρτ.

Πυροβολοῦμεν καὶ ἡμεῖς,
ἀλλ' ἀνευ ἐπιτυχίας. Οἱ δύο
ἄνδρες οὔτε πληγόνονται οὔτε
σταματοῦν. Φθάνουν εἰς τὴν
ἐσχατιὰν τῆς διόδου καί, χωρὶς
νὰ χάσουν καιρὸν διὰ νὰ λύ-
σουν τὴν ἄγκυραν, πίπτουν εἰς
τὸ νερὸν καὶ κολυμβῶντες ἀ-
νέρχονται ἐπὶ τοῦ Τρόμου.

Ὁ κυβερνήτης, ὄρθιος εἰς
τὴν πρῶραν καὶ κρατῶν ρεβόλ-
βερ, πυροβολεῖ. Ἡ σφαῖρά του
θίγει μόλις τὸν Ουέλλας.

Ὁ Νάβ Ουάλκερ καὶ ἐγὼ,
δράξαντες τὸ σχοινίον, προσε-
παθήσαμεν νὰ ρυμουλκήσωμεν
τὸν Τρόμον, χωρὶς νὰ συλλο-
γισθῶμεν ὅτι ἐφθανε νὰ κόψουν

«Ὁ κυβερνήτης, ὄρθιος εἰς τὴν πρῶραν, πυροβολεῖ...»
(Σελὶς 189, στ. γ').

τὸ σχοινίον ἀπὸ πλοῖον, διὰ νὰ ματαιώ-
σουν καὶ αὐτὴν τὴν ἐνέργειάν μας.

Ἐξαφνα ἡ ἀγκυρα ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴν
ἄμμο, καί, ἐνῶ ὁ Οὐάλλκερ ἀνατρέπε-
ται ἐκ τοῦ κλονισμοῦ, ἐν τῶν ἀγκί-
στρον μὲ ἀρπάζει ἀπὸ τὴν ζώνην καὶ
μὲ παρασύρει, χωρὶς νὰ κατορθώσω νὰ
παλλαχθῶ...

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ὁ Τρόμος, ὠθού-
μενος ὑπὸ τοῦ κινήτηρός του, ἐκκινεῖ,
φεύγει ὀλοταχῶς διὰ τοῦ ὅρμου Μπλάκ-
Ρώκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

«Ἐπὶ τοῦ Τρόμου»

«Ὅταν συνήλθα, ἦτο πλέον ἡμέρα.

Ἀπὸ τὸν παχὺν ὑαλοπίνακα τοῦ φεγ-
γίτου εἰσέρχετο ὡχρὸν φῶς εἰς τὸν στε-
νὸν θαλαμίσκου, ὅπου μὲ εἶχαν ἀποθέσει.
Πρὸ πόσων ὥρων ; Δὲν ἐγνώριζα. Ἐ-
κρίνα ὅμως, ἐκ τῆς κλίσεως τῶν ἀκτί-
νων τοῦ, ὅτι ὁ ἥλιος δὲν εἶχεν ἀνυψωθῇ
πολύ ὑπεράνω τοῦ ὁρίζοντος.

Ἦμην ἐξηπλωμένος ἐπὶ κλίνης ναυ-
τικῆς, σκεπασμένος μὲ μίαν κουβέρταν.
Τὰ φορέματά μου, κρεμασμένα εἰς μίαν
γωνίαν, εἶχαν στεγνώσῃ. Ἡ ζώνη μου
σχισμένη ἐν μέρει ἀπὸ τὸ ἀγκιστρον
τῆς ἀγκύρας, κατέκειτο εἰς τὸ πάτωμα.

Δὲν ἤσθανόμην ὅμως καμμίαν πλη-
γὴν. Ὀλίγην κόπωσιν μόνον. Ἐὰν ἐλι-
ποθύμῃσα, ἐνόουν ὅτι τοῦτο δὲν προῆλθεν
ἐξ ἀπωλείας αἵματος. Ἐπειδὴ ἡ κεφαλὴ
μου ἐβυθίζετο συχνὰ εἰς τὸ νερὸν καθ'
ὃν χρόνον μ' ἔσυρε τὸ σχοινίον ἐπὶ τῆς
ἐπιφανείας τῆς λίμνης, θάπτεσθαι ἐξ
ἀσφυξίας, ἐὰν δὲν μ' ἀνέσυραν ἐγκαίρως
ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Τώρα ἤμην ἄρᾳ γε μόνος ἐπὶ τοῦ
Τρόμου, μετὰ τοῦ κυβερνήτου καὶ τῶν
δύο ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος ;

Ἦτο πολὺ πιθανόν, διὰ νὰ μὴ εἶπω
βέβαιον. Ὀλόκληρος ἡ σκηνὴ ἐπανήλ-
θεν εἰς τὸν νοῦν μου, — ὁ Χάρτ πληγω-
μένος ἀπὸ σφαῖραν καὶ πίπτων ἐπὶ τῆς
ἄμμου τῆς ἀκτῆς ; ὁ Οὐάλλκερ πυροβολού-
μενος καὶ ὡς ἐκ θαύματος σωζόμενος ;
ὁ Οὐάλλκερ ἀνατρεπόμενος, καθ' ἣν
στιγμὴν ἡ ἀγκυρα μὲ συνελάμβανεν ἀπὸ
τὴν ζώνην... Ἀρᾳ γε οἱ σύντροφοί μου
δὲν θὰ εἶχαν τώρα τὴν ιδέαν ὅτι ἐπνίγην
εἰς τὰ ὕδατα τῆς Ἑρίας ;...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὑπὸ ποίας συν-
θήκας ἐταξείδευεν ὁ Τρόμος ; Μήπως
εἶχε μεταβληθῇ εἰς αὐτοκίνητον κ' ἔ-
φευγε διὰ τῶν ὁδῶν τῶν Πολιτειῶν,
τὰς ὁποίας διαβρέχει ἡ Ἑρία ; Ἐὰν
ἦτο τοῦτο, καὶ ἐὰν εἶχα μείνῃ ἐπὶ πολ-
λὰς ὥρας λιπόθυμος, ὁ Τρόμος, τρέ-
χων ὀλοταχῶς, δὲν θὰ εὕρισκετο ἤδη
μακρὰν, πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸν ὅρμον
Μπλάκ-Ρώκ ;... Ἡ μήπως ἐγίνετο καὶ
πάλιν ὑποβρύχιον κ' ἐξηκολούθει τὸν
ἰλιγγιώδη τοῦ δρόμου ὑπὸ τὰ ὕδατα τῆς
Ἑρίας ;...

«Ὅχι» ὁ Τρόμος ἐκινεῖτο ὁλονὲν ἐπὶ

ἀπεράντου ὕψους ἐπιφανείας. Τὸ φῶς,
εἰσδόν ἐν τὸν θαλαμίσκον μου, ἐμαρ-
τύρει ὅτι τὸ σκάφος δὲν ἦτο βυθισμένον.
Ἐξ ἄλλου δὲν ἤσθανόμην κανὲν τίνα-
γμα, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ὑφίσταται ἐν
αὐτοκίνητον τρέχον. Ἀρᾳ ὁ Τρόμος δὲν
εἶχεν ἐξέλθῃ εἰς τὴν ξηράν.

Ἄλλο ζήτημα τώρα ἂν ἐξηκολούθει
νὰ κλέψῃ ἐπὶ τῆς Ἑρίας, ἢ ἂν διέπλευ-
σεν ἤδη τὸν ποταμὸν Δετροῦ καὶ ἔ-
φθασεν εἴτε εἰς τὴν λίμνην Ὑρών,
εἴτε εἰς τὴν Ἀνωτέραν λίμνην. Αὐτὸ δὲν
ἦτο εὐχολον νὰ τὸ ἐξακριβώσω ἀμέσως.

Ἐν τούτοις ἀπεφάσισα νὰναῶθῃ εἰς τὸ
κατὰστρωμα. Ἐκεῖθεν θὰ ἐβλεπα καὶ
θὰ ἔκρινα. Ἡγέσθην τῆς κλίνης μου,
ἔλαβα τὰ ἐνδύματά μου καὶ ἐνεδύθην,
χωρὶς νὰ γνωρίζω ἀκόμη ἐὰν δὲν ἦμην
καὶ κλειδωμένος εἰς τὸν θαλαμίσκον
ἐκείνον.

Ἐδοκίμασα τότε νὰνεγείρω τὸν δι-
σκον, ὁ ὁποῖος ἔφραττε τὸ ἄνωθεν τῆς
κεφαλῆς μου κυκλικὸν ἄνοιγμα.

Ὁ δίσκος ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ὠθη-
σιν καὶ ἐξήγαγον τὸ ἥμισυ τοῦ σώμα-
τός μου.

Ἡ πρώτη μου φροντίς ὑπῆρξε νὰ
κυττάξω ἐμπρός, ὀπίσω, δεξιᾷ καὶ ἀρι-
στερᾷ.

Παντοῦ, ὀλόγυρα, ἡ ἀπεράντος ὕψος
ἐκτασίς. Ἀκτὴ δὲν ἐφαίνετο πουθενά.
Ὀρίζων μόνον σχηματίζομενος ὑπὸ τῆς
γραμμῆς τοῦ οὐρανοῦ. Ἐὰν ὅ,τι ἐβλεπα
ἦτο λίμνη ἢ θάλασσα, δὲν θὰ ἐβρά-
δυνα νὰ τὸ μάθω.

Ἐνῶ ἐπλέαμεν ὀλοταχῶς, τὸ ὕδωρ
διασχιζόμενον ὑπὸ τῆς πύρας, ἀνε-
πῆδα μέχρι τῆς πρύμνης καὶ ἡ ἄχνη
μ' ἐκτυποῦσεν εἰς τὸ πρόσωπον.

Ἦτο ὕδωρ γλυκύ, καί, πιθανώτατα,
τῆς λίμνης Ἑρίας.

Δὲν θὰ παρήλθον πλέον τῶν ἐπτὰ ἢ
ὀκτὼ ὥρων ἂν ἦς στιγμῆς ὁ Τρόμος
ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν ὅρμον Μπλάκ-Ρώκ,
διότι ὁ ἥλιος εὕρισκετο μόλις εἰς τὸ
μέσον τοῦ διαστήματος μεταξύ ὁρίζον-
τος καὶ ζενίθ. Ἡ δὲ πρωία ἐκείνη θὰ
ἦτο τῆς 31 Ἰουλίου.

Δοθέντος τοῦ μήκους τῆς λίμνης Ἑ-
ρίας, τὸ ὅποιον ἀριθμεῖ 220 μίλλια,
καὶ τοῦ πλάτους τῆς, τὸ ὅποιον φθάνει
τὰ 50, δὲν ἦτο παράδοξον ἂν δὲν ἐβλε-
πα διόλου ἀκτὰς, οὔτε τὰς πρὸς ἀνα-
τολὰς τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρ-
κης, οὔτε τὰς πρὸς δυσμὰς τοῦ Καναδά.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην δύο ἄνθρωποι
εὕρισκοντο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὁ
εἰς εἰς τὴν πύραν, ἐπιβλέπων τὴν
πορείαν, ὁ ἄλλος εἰς τὴν πρύμνην, κρα-
τῶν τὸ πηδάλιον πρὸς διευθύνειν βορειο-
ανατολικήν, καθ' ὅσον ἔκρινα ἐκ τῆς
θέσεως τοῦ ἡλίου. Ὁ πρῶτος ἦτο ἐκεῖ-
νος, τὸν ὁποῖον ἀνεγνώρισα ὡς ἕνα τῶν
κατασκόπων τῆς Λόγκ-Στρήτ καθ' ἣν
ὦραν διήρχετο τὴν ἀκτὴν τοῦ Μπλάκ-

Ρώκ. Ὁ δεύτερος ἦτο ὁ σύντροφός του
ὁ κρατῶν τὸν φανόν.

Εἰς μᾶτην ἀνεξήγητα διὰ τοῦ βλέμ-
ματος τὸν τρίτον, τὸν ὁποῖον εἶχαν ἀπο-
καλέσει «καπετάνιον», ὅταν ἐπέστρε-
ψαν εἰς τὸ πλοῖον. Δὲν τὸν εἶδα...

Μαντεύετε πόσῃν εἶχα ἐπιθυμίαν νὰ
εὐρεθῶ ἀπέναντι τοῦ δημιουργοῦ τῆς
θαυμασίας ἐκείνης μηχανῆς, τοῦ κυβερ-
νήτου τοῦ Τρόμου, τοῦ φανταστικοῦ
ἐκείνου προσώπου περὶ τοῦ ὁποῖου ἤσχο-
λεῖτο καὶ ἀνησυχεῖ ὁ κόσμος ὅλος, τοῦ
τολμηροῦ ἐφευρέτου ὁ ὁποῖος ἀφρόδως
ἐπροκάλει εἰς πόλεμον τὴν ἀνθρωπό-
τητα καὶ αὐτεκαλεῖτο Κοσμοκράτωρ !..

Ἐπροχώρησα πρὸς τὸν ἱστάμενον
παρὰ τὴν πύραν, καὶ μετὰ βραχεῖαν
σιγὴν, τὸν ἠρώτησα :

— Ποῦ εἶνε ὁ καπετάνιος ;

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μ' ἐκύτταξε μὲ
ἡμικλειστὸς ὀφθαλμούς. Ὁ ἔλεγα ὅτι
δὲν ἐννοοῦσε τὴν γλῶσσάν μου, ἐὰν δὲν
τὸν εἶχ' ἀκούσῃ χθὲς νὰ ὀμιλῇ ἀγγλι-
κά. Ὅπωςδὴποτε, δὲν ἐδειξε τὴν πα-
ραμικρὰν ἀνησυχίαν ποῦ μ' ἐδλεπεν ἐξ
τοῦ θαλαμίσκου. Καὶ στρέψας τὰ νῦτα,
ἐξηκολούθησε νὰ παρατηρῇ τὸν ὁρί-
ζοντα.

Τότε ἐπέστρεψα εἰς τὴν πρύμνην,
ἀποφασισμένος νὰ κάμω τὴν ἰδίαν ἐρώ-
τησιν πρὸς τὸν πηδάλιουχον. Ἀλλὰ μό-
λις εὕρεθην ἀπέναντί του, ὁ ἄνθρωπος
αὐτὸς μὲ παρεμέρισε διὰ τῆς χειρὸς καὶ
δὲν μὲ ἤξιωσε οὔδὲ μῖδας λέξεως.

Δὲν εἶχα νὰ κάμω ἄλλο εἰμὴ νὰ πε-
ριμείνω τὴν ἐμφάνισιν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος
μᾶς ὑπεδέχθη διὰ πυροβολισμῶν, ὅταν
οἱ ἄνθρωποι μου καὶ ἐγὼ ἐπεχειρήσα-
μεν νὰ κυριεύσωμεν τὸν Τρόμον.

Ἐλαβα τότε καιρὸν νὰ ἐξετάσω τὸ
ἐξωτερικὸν τοῦ περιέργου ἐκείνου σκά-
φους, τὸ ὅποιον μὲ παρέσυρε πρὸς τὸ
ἄγνωστον...

Τὸ κατὰστρωμα καὶ γύρω ἡ κουπα-
στὴ, ἦσαν κατεσκευασμένα ἀπὸ ἕν εἶδος
μετάλλου, τοῦ ὁποῖου ἠγνόνουν τὴν φύ-
σιν. Εἰς τὸ μέσον σχεδόν, ὑπῆρχεν ἄ-
νοιγμα κυκλικὸν μὲ δίσκον ἡμικλειστον,
ἄνωθεν τοῦ θαλάμου ὅπου ἐλειτούργουν
αἱ μηχαναὶ μετὰ κανονικότητος σχεδὸν
ἀθροῦδου. Καθὼς εἶπον καὶ ἀνωτέρω,
οὔτε ἱστὸς ὑπῆρχε πουθενά, οὔτε ἐξαρ-
τώματα, οὔτε κἂν κοντὸς σημαίας εἰς
τὴν πρύμνην. Πρὸς τὸ μέρος τῆς πύ-
ρας ἐφαίνετο ἡ ἄκρα ἐνδὲς περισκοπίου,
τὸ ὅποιον ἐπέτρεπεν εἰς τὸν Τρόμον νὰ
διευθύνεται ὑποβρυχίως. Ἐκεῖ πλησίον
ὑπῆρχε καὶ τρίτον ἄνοιγμα, διὰ τοῦ ὁ-
ποῖου βεβαίως κατήρχοντο εἰς τοὺς θα-
λαμίσκους, ὅπου ἐκοιμῶντο οἱ δύο ἄν-
δρες τοῦ πληρώματος, ὅταν ὁ Τρόμος
ἐστάθμευε.

Εἰς τὴν πρύμνην, ὅμοιον ἄνοιγμα
ὠδήγει κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς τὸν
θαλαμίσκον τοῦ κυβερνήτου, ὁ ὁποῖος

ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ἀθέατος. Τὰ κυ-
κλικά αὐτὰ ἀνοίγματα, τῶν ὁποίων τὰ
πλαίσια ἦσαν περιβεβλημένα μὲ κα-
ουτσούκ, ἐκλείοντο διὰ δίσκων, οἱ ὁποῖοι
ἐφημεύοντο τόσον ἐρμητικῶς, ὥστε τὸ
ὕδωρ ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ
ἐσωτερικόν, ὡς ἂν τὸ πλοῖον μετεβάλ-
λετο εἰς ὑποβρύχιον.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κινήτηρα, ὁ ὁποῖος ἔ-
διδε τὴν τεραστίαν ἐκείνην ταχύτητα εἰς
τὴν συσκευήν, τίποτε δὲν ἠμύρεσα νὰ
ἴδω, καθὼς καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸν πρω-
στῆρα, ἔλικα ἢ πετροφόρον τροχόν.

(Ἐπιταί συνέλεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΥΛΑΙ

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ, εἰς τὸ
σπίτι ἐνὸς φίλου
μου, συνήντησα μόνον
τὸν δεκαεξαε-
τῇ υἱόν του. Περι-
μένων τὸν πατέρα
του, συνωμίλουν
μαζί του, καὶ ὅχι
σὰς βεβαίῳ δὲν
ἀρέσκειάν μου, δι-
ότι ὁ μικρὸς εἶνε
ἐξυπνότατος. Μίαν
στιγμὴν ποῦ ἀνοι-
ξα τὴν σιγαροθή-
κην μου διὰ νὰ
πάρω ἕνα σιγάρον,
τοῦ τὴν ἐπρότει-
να, ἔτσι χάριν ἀστεϊότητος, καὶ τοῦ
εἶπα :

— Καπνίζεις ;

Ἐπερίμενα νὰ γελάσῃ... Ἀλλὰ φαν-
τασθῆτε τὴν ἐκπληξίν μου ὅταν τὸν
εἶδα νὰ μορφάζῃ χαρκαριστικῶς καὶ
τὸν ἤκουσα νὰ προφέρει :

— Ἐ, καμμία φορὰ...

ἐνῶ ἔτεινε τὸ χεῖρ του, ὅχι καὶ μὲ
πολλὴν δειλίαν, διὰ νὰ πάρῃ σιγάρον !..

— Ἀλήθεια τὸ λές ; ἠρώτησα μὲ
σοβαρότητα, ἀποσύρων συγχρόνως τὴν
σιγαροθήκην.

Ὁ μικρὸς μ' ἐκύτταξεν, αὐτὸς ἐκ-
πληκτος τώρα, κ' ἐκοκίνησεν ὡς τ'
αὐτιά. Ἀλλὰ δὲν τὰ ἔλασεν ὀλωθεῖο-
λου, καὶ χαμογελῶν, καὶ δαγκάνων τὸ
κάτω χεῖλος, εἶπε :

— Τὴν ἔπαθα, ἔ ;

— Ἐτσι φαίνεται, ἀπεκρίθη ἀνά-
πτω τὸ σιγάρον μου. Ἀστευθῆκα καὶ
τὸ πίστεψες. Δὲν ξέρω ἂν καπνίζῃς ἢ
ὄχι, ἀλλὰ βέβαια δὲν εἶμ' ἐγὼ ἐκεῖνος
ποῦ θὰ σοῦ δώσῃ σιγάρο καὶ θὰ σ' ἐν-
θαρρύνῃ εἰς τὴν διαφθοράν...

— Μὰ εἶνε διαφθορά, ἀλήθεια, τὸ κά-

πνισμα ; ἠρώτησε μὲ ζωηρότητα ὁ μικρὸς.

— Στὴν ἡλικία σου ;... καταστροφή !
— Καὶ ἀπὸ ποῖα ἡλικία πρέπει κα-
νεῖς νὰ καπνίζῃς ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν, τὴν ἀπρό-
οπτον, ὁμολογῶ ὅτι ἐπαράχθην ὀλίγον,
διότι ποτὲ δὲν εἶχα συλλογισθῇ ἀπὸ
ποῖαν ἡλικίαν πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ
καπνίζῃ.

— Μὰ ξεύρω κ' ἐγὼ ;... ἐπιθύρῃσα.

— Σεῖς παραδείγματος χάριν, ὑπέ-
λαβεν ὁ μικρὸς, ἀπὸ πότε ἀρχίσατε νὰ
καπνίζετε ;

Ἡ δευτέρα αὐτῆς ἐρώτησις ἐπηύξησε
τὴν ἀμνηχανίαν μου, διότι μ' ἔκαμε νὰ
ἐνθυμηθῶ, ὅτι ἀκριβῶς ὅταν εἶχα τὴν
ἡλικίαν τοῦ συνομιλητοῦ μου, ἐδοκίμασα
κ' ἐγὼ τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν, ἢ
μᾶλλον τὸ ἀπηγορευμένον φύλλον τῆς
«νικωτιανῆς βοτάνης»... Ἦμην τότε
πρωτοετῆς φοιτητής. Διὰ πρώτην φο-
ρὰν ἐξενιτευόμεν κ' ἐχειραφετοῦμην...
Καὶ μαζί μὲ τὸ πρῶτον μπαστούνι, ποῦ
ἤγαρσα τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ἐκάπνισα καὶ
τὸ πρῶτον σιγάρον, ὅχι ἀγορασμένον
αὐτό, ἀλλὰ δανεικὸν ἀπὸ τὴν σιγαρο-
θήκην ἐνὸς φίλου μου, ὀλίγον πρεσβυ-
τέρου...

Καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν ἐμελαγχό-
λησα... Ἐπανήλθεν, ὅχι μόνον εἰς τὸν
νοῦν μου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ στόμα μου,
ὅλη ἡ ἀηδία, ποῦ μοῦ ἐπροξέννησε τὸ
πρῶτον ἐκεῖνο σιγάρον... Καὶ ὅμως, τί
ἀνόητος ποῦ ἦμουν ! Ἀντὶ νὰ τὸ πε-
τάξω καὶ νὰ μὴν ξαναδοκιμάσω ποτὲ
πλέον, — ἐνίκησα τότε τὴν ἀηδίαν μου,
ἐπέμεινα ἤρχισα νὰ μὴν αἰσθάνωμαι τί-
ποτε καπνίζων, κ' ἐφθασα νὰ αἰσθάνω-
μαι ἐπιτέλους ἡδονήν !... Αὐτὸ ἔγινε
μετὰ πολλὰ σιγάρα, μετὰ πολὺν κόπον
καὶ μετὰ πολλὰς ἀηδίας καὶ ζάλας...

Καὶ ἡ ἡδονὴ τοῦ καπνίσματος πόσα δὲν
μοῦ ἐστοίχισεν ἔκτοτε ! Φαντασθῆτε ὅτι
καπνίζω τώρα εἰκοσιπέντε χρόνια. Ἐ-
ξώδεσσα χρήματα, ποῦ ἂν τὰ εἶχα θὰ
ἦμουν πλούσιος. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀφίνω
κατὰ μέρος ; εἰμυροεῖ ναντιτάξῃ κανεῖς
ὅτι τὰ χρήματα αὐτά, οὕτως ἢ ἄλλως
δὲν θὰ τὰ εἶχα, διότι θὰ τὰ ἐξώδεσσα
ἀλλοῦ. Τὴν ὑγίαν μου ὅμως ποῦ κα-
τέστρεψα ; καὶ τὰ δόντια μου ποῦ τὰ
ἐμαύρισα ; καὶ τὰ ἐντόσθια μου ποῦ τὰ
ἐκάπνισα ; καὶ τὴν «φαρυγγίτιδα» τῶν
καπνιστῶν ποῦ μὲ βασανίζει ; καὶ τὸ
αἷμά μου ποῦ τὸ ἐδηλητηρίασα μὲ τὴν
νικωτιανήν ;... Καὶ σημειώσατε ὅτι κα-
πνίζω ὀλίγον. Δὲν εἶμαι ἀπὸ τους «μα-
νιώδεις»... Φαντασθῆτε τώρα τί κατα-
στροφὰς παθαίνουν αὐτοί...

Μὲ συντριβὴν καρδίας, μὲ ἀληθινὴν
μετάνοιαν, ὁμολόγησα πρὸς τὸν μικρόν
μου φίλον ὅτι εἶχα τὴν ἡλικίαν του
ὅταν ἐπρωτοκάπνισα, ἤρχισα δὲ νὰ τῷ
διεκτραγωδῶ ὅσα ὑπέφερα καὶ ὑποφέ-
ρω ἐξ αἰτίας τοῦ πρώτου ἐκείνου, τοῦ

κατηραμένου σιγάρου. Εἰς τὸ τέλος τὸν
συνεβούλευσα νὰ παύσῃ τὰς δοκιμὰς,
ἀφού τὸν ἔκαμα πρῶτα νὰ μοῦ ὁμολο-
γήσῃ ὅτι, πρὸς τὸ παρὲν, καπνίζων δὲν
αἰσθάνεται εἰμὴ ἀηδίαν, καὶ ὅτι ἡ μόνη
του εὐχαρίστησις τὴν ὥραν τοῦ καπνί-
σματος εἶνε ἡ ιδέα, ὅτι κάμνει κάτι
ποῦ τὸ κάμνουν οἱ μεγάλοι.

Ἀχ, τί ἀνοησία ! Πόσοι καὶ πόσοι
δὲν καταστρέφονται χάριν αὐτῆς !...

Δὲν ἤξεύρω ἂν ὁ μικρὸς μου φίλος
ἐπέισθη εἰλικρινῶς καὶ ἂν τῷ ὀντι θὰ
παύσῃ νὰ καπνίζῃ, ὅπως μοῦ τὸ ὑπε-
σχέθη. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἤθελα νὰ μ' ἐ-
πίστευε καὶ νὰ ἐπέιθετο ! Καὶ πῶς θὰ
ἤθελα νὰ μὲ ἤκουαν ὅλοι οἱ νέοι τῆς
ἡλικίας του, ὅσοι ἤρχισαν ἀπὸ τώρα τὸ
κάπνισμα... χρυσά, ἢ ὅσοι φλέγονται ὑπὸ
τοῦ πύθου νὰ τὸ ἀρχίσουν !... Καὶ δυσ-
τυχῶς, οἱ νέοι ποῦ καπνίζουν ἀπὸ πολὺ
τρυφεράν ἡλικίαν σήμερον εἶνε πολλοί.
Καὶ εἶνε πάσης τάξεως, καὶ πάσης ἀνα-
τροφῆς. Τοὺς βλέπω εἰς τὸν δρόμον
καὶ γίνονται περίλυποι. Διότι φαντάζο-
μαι πόσοι θὰ εἶνε κ' ἐκεῖνοι, τοὺς ὁ-
ποῖους δὲν βλέπω... Δι' ἕνα καπνιστήν,
ὁ ὁποῖος ἐπαθεν... ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, τὸ
θέαμα τῶν ἀνηλίκων αὐτῶν καπνιστῶν
εἶνε τῶντον ἀλγεινόν. Τὸ ἀλγεινότερον
εἶνε, ὅτι ὅχι μόνον ἐφηβοὶ ἀλλὰ καὶ
παιδιά ἀκόμη περιπατοῦν εἰς τοὺς δρό-
μους μὲ τὸ σιγάρον εἰς τὸ στόμα. Τὰ
δυστυχισμένα ! Ὁ κ. Κονδυλάκης, — ὁ
πνευματώδης χρονολόγος περὶ τοῦ ὁ-
ποῖου σὰς ὀμίλησα καὶ ἄλλοτε, — διηγεί-
ται εὐθὺς ὅτι συνήντησε κάποτε ἕνα
μικρὸν μάγκαν, μόλις ἐπταετῆ, ὁ ὁποῖος
τοῦ ἐξήγησε... τὴν φωτιὰν του.

— Παλῶπαῖδο !... ἀνέκραξεν ὁ κ.
Κονδυλάκης δὲν ντρέπεται νὰ πίνῃς
σιγάρο ἀπὸ τέτοια ἡλικία ;

Καὶ ἡτοιμάσθη νὰ τὸν κυνηγήσῃ μὲ
τὸ μπαστούνι του.

Ὁ μικρὸς ἐσπευσε νὰπομακρυνθῇ,
καὶ ἅμα εὕρεθ' ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐστράφη
πρὸς τὸν διώκτην του καὶ μὲ σοβαρό-
τητα εἶχον ἡλικιωμένων καπνιστῶν,
ἐπρόφερε :

— Καὶ σάματις μπορῶ νὰ τὸ κόψω ;

Ὁ μικρὸς θὰ τὸ ἤκουσε βέβαια ἀπὸ
μεγάλους. Ἀπὸ τὰ δυσκολότερα τῶν
ὄντι εἶνε νὰ κόψῃ κανεῖς τὸ καπνισμα,
ὅταν ἐκάπνισεν ἤδη μερικὰ ἔτη. Τὸ δη-
λητήριον γίνεται πλέον ἀνάγκη τοῦ ἐρ-
γασίου, ὁ ὁποῖος βλάπτεται περισσό-
τερον ἐὰν τοῦ λείψῃ. Δι' αὐτὸ βλέπετε
μεγάλους καπνιστὰς, καταδικάζοντας
τὸ καπνισμα ἀλλὰ καπνίζοντας. Τὸ κα-
λὸν εἶνε νὰ μὴν ἀρχίσῃ καὶ νὰ μὴν
συνεῖσθῃ κανεῖς ποτε. Ἀκούσατέ

ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΑΣ

Όλοι, μικροί και μεγάλοι, εξεβύρουν, ότι η ωραιότερα δημοτική ποιησις του κόσμου είναι η ελληνική. Τα τραγούδια των βουνών μας τὰ θαύμασαν και τὰ μετέφρασαν και τὰ εξέδωκαν πολλοί ξένοι σοφοί και ποιηταί μεγάλοι, και αυτός ακόμη ο Γκαίτε.

Λοιπόν εις ὀλίγας ἡμέρας θὰ γίνῃ μία νέα και ἐκλεκτὴ ἐκδοσις τῶν καλλιτέρων δημοτικῶν Τραγουδιῶν μας καμωμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἀγιν Θερόν, ὁ ὁποῖος ἐξέλεξεν ἀπὸ τὰς ἐκδεδομένας συλλογὰς τὰ τελειότερα, και ἀπὸ δύο ἀνεκδότους τὰ πλέον χαρακτηριστικὰ. Τὴν ἐκδοσὶν αὐτὴν κάμνει ἡ νεοσώστατος «Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία ὁ Φοῖβος», εἰς ὁρατότατον τόμον μεγάλου σχήματος 8ου ἀπὸ 130 περίπου σελίδας εἰς καλὸ χαρτὶ και μὲ ὁρατοτάτας πρωτοτύπους εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἐξωγράφισε μὲ πένναν ὁ καλλιτέχνης κ. Π. Ροῦμπας.

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Διαπλάσεως» δημοσιεύομεν σήμερον μίαν ἀπὸ τὰς εἰκόνας αὐτάς, εὐμενῶς παραχωρηθεῖσαν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου, ἡ ὁποία εἶνε πρὸς μετωπίς εἰς τὰ τραγούδια τῶν «Ἀρμάτων», καθὼς και ἐν ἀπὸ τὰ κλέφτικα τραγούδια.

Τὸ βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Δημοτικὰ Τραγούδια», θὰ τεθῇ εἰς κυκλοφορίαν τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα και θὰ πωλῆται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ 3 δρ.

ΤΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΑ

Ὁ Κωνσταντῖνος, ὁ μικρός, κι' ὁ Ἀλέξης, ὁ ἀντρειωμένος. Καὶ τὸ μικρὸ Βλαχόπουλον, ὁ καστροπολεμίτης, Ἀντάμα τρώγαν κ' ἔπιναν και 'συχνοχαιρετιῶνταν, Κι' ἀντάμα ἔχουν τοὺς μαύρους τοὺς σ' ἓνα στάβλο, Σ' ἓνα στάβλο, σ' ἓνα σταβλί, σ' ἓνα ὠμομορφο λειβάδι. Κ' ἐκεῖ ποὺ τρών' και πίνουνε και συχνοχαιρετιῶνται, Φωνὴ τοὺς ἤρθε ἀπ' οὐρανοῦς, σὰν ἀπ' ἀγγέλου στόμα: — Ἐσεῖς τρώτε και πίνετε, κ' οἱ Τοῦρκοι σὰς κουσεύουν! — Σὰν τί κουριά μᾶς κάνουνε; σὰν τί μᾶς πολεμᾶνε; — Πέρνουν τ' Ἀλέξη δυὸ παιδιὰ, τοῦ Κωσταντᾶ τὴ μάνα. Καὶ τοῦ μικροῦ Βλαχόπουλου πῆραν τὴν ἀδερφή του. — Ἐβγα, μωρὲ Βλαχόπουλο, στὴ βίγλα, βίγλισέ τους, Κι' ἂν εὖρης χίλιους, κόψε τους, κι' ἂν εὖρης δυὸ χιλιάδες, Κι' ἂν εὖρης τρεῖς και τέσσερες, ἔβγα και μίλῃσέ μας! Ἐβίγλισε, διαβίγλισε, διαβιγλισμούς δὲν εἶχε. Στάμπα του μῆπῃκε σὰν ἀητός, στάβγα του σὰν πετρίτης. — Ποῦσαι, ἀδερφέ μου Κωσταντᾶ, και σύ, ἀδερφέ μου Ἀλέξη; — Ἀν εἴστε μῆπρός μου, φνύγετε, και πῖσώ μου, κρυφτήτε! Καὶ τὸ σπαθὶ μου ἐρράγισε, κόβοντας τὰ κεφάλια, Ἐδείλιασε κι' ὁ μαυρός μου, πατώντας τὰ κουφάρια!

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΧΗ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἡ σκληρότης ὑποχωρεῖ εἰς τὴν ἀπληστίαν και ἡ Ὁ' Δάλια τὸ παρατηρεῖ αὐτὸ μὲ χαράν.

— Δὲν ἤλθα ὅμως ἐδῶ νὰ σοὺ ζητήσω συμβουλὴ, τῆς λέγει, μὲ ἄδεια χέ-ρια. Διάλεξε· τί θέλεις νὰ σοὺ χαρίσω; Τὸ ἐν ἀπ' αὐτὰ τὰ φορέματα, ἡ δὴ ἀπὸ τὰ βραχιόλια μου; Μήπως θέλεις καλλίτερα τὴν κορδὼνα μου, ποὺ οἱ χάνδρες τῆς εἶνε χονδρότερες ἀπὸ τοὺς βολβούς τῶν ματιῶν σου; ἢ μήπως προτιμᾷς ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ βατόμουρα, ποὺ ἀψήφησα κορηνοὺς γιὰ νὰ τὰ μαζεύσω;

Ἡ γραῖα εἰσιώπα, ἡ Ὁ' Δάλια ἐξηκολούθησε:

— Ἐνα μόνον πράγμα δὲν μπορῶ νὰ σοὺ χαρίσω, Μεγάλη Κόρη τοῦ Πατέρα σου! Ὅχι· τὸ πολυτιμότερον, ἀλλὰ τὸ προσφιλέστερον εἰς ἐμέ: αὐτὸ τὸ μαργαριταρένιο δακτυλίδι, ποὺ τὸ ἐπέ-ρασε ἐστὶ δακτυλό μου ὁ ἴδιος ὁ ἄρρω-στος. Γιὰ τίποτα ἐστὶν κόσμος δὲν θὰ τὸ ἐδίδα! Γι' ἄλλον ὅμως δὲν ἔχει με-γάλη ἀξία...

Ἡ γραῖα ἄνοιξεν, ἐχούρλωσε φοβερά τὰ μάτια τῆς, τὰ ὁποῖα περιεφέροντο μὲ πόθον ἐπὶ ὁλοκλήρου τῆς Ὁ' Δάλιας, ἢ μᾶλλον ἐπὶ τῶν θησαυρῶν τῆς. Τοὺς ἐθαύμαζε, τοὺς ἐσκέπαζε, τοὺς ἐτραβούσε θὰ ἔλεγε μὲ τὰ μεγάλα μαυρὰ τῆς μάτια, τὰ ἀπληστα.

Μὲ τὴν ἰδίαν ταχύτητα, μὲ τὴν ὁποῖαν εἶχεν ὁρμήσει κατὰ τῆς μικρᾶς μαύρης, τότε ποὺ ἐτόλμησε νὰ τῆς ὁμιλήσῃ, ἔδραξε τώρα μίαν ἄκραν τοῦ ἐπάνω φορέματος, τὸ ἔλυσε μὲ τὰ σου-βλερά τῆς δάκτυλα, και διὰ μιᾶς τῆς τὸ ἀφῆρεσε.

— Ὁ ἄρρωστος σου, εἶπε προβά-λousa τὸ φρικῶδες μυτερόν πηγούνι τῆς και τονίζουσα μίαν-μίαν τὰς λέξεις... ναί, τοῦ ἄρρωστου σου... μπορῶ νὰ τοῦ βγάλω τὴν ἄρρώστεια, ὅπως σοὺ ἔβγα-λα αὐτὸ τὸ πανί!..

Ἡ Ὁ' Δάλια ἔγινε περιχαρὴς.

— Μὰ κάμε γλήγορα λοιπόν, με-γάλη Μάγισσα! ἐφώνασε. Αὐτὸ τὸ πανὶ θέλεις; αὐτὸ σοὺ ἄρεσε; Καλὰ! Πάρε και τὸ βραχιόλι τοῦ δεξιοῦ μου χεριοῦ, πάρε ἀκόμη και τὸ βραχιόλι τοῦ ἀριστε-ροῦ μου ποδιοῦ... Μύρισε τὰ βατόμουρά μου· κι' αὐτὰ εἶνε δικὰ σου, μαζὶ μὲ τὸ καλὰθι. Νά, πάρε και τὴ σφουρίκτρα μου, πάρε και τὴν τράπουλά μου. Θέ-λεις και αὐτὴ τὴ μεταξωτὴ κορδέλλα, ποὺ ἔχω εἰς τὰ μαλλιά μου;

— Τὴ θέλω! ἐφώνασεν ἡ γραῖα· ὅλα τὰ θέλω! ὅσα ἔχεις ἐπάνω σου, ὅλα τὰ θέλω! Θέλω και τὸ ἄλλο πανί

και τὰ ἄλλα βραχιόλια. Θέλω και αὐτὸ τὸ καλὰθι. ποὺ μαντεύω τὸ μυστικὸ του... Θέλω και αὐτὸ τὸ δακτυλίδι τὸ μαργαριταρένιο, ποὺ λάμπει ἐστὶ δά-κτυλό σου. Ὅλα τὰ θέλω! Ἀκούς;

— Ναί, μὰ... ὑπέλαβε δειλῶς ἡ Ὁ' Δάλια· αὐτὰ τὰ ἄλλα ποὺ θέλεις, εἶνε δῶρα τοῦ φίλου μου τοῦ Λευκοῦ.

— Ἀδιάφορο! ἐγὼ τὰ θέλω.

— Τὸ δακτυλίδι και αὐτὸ τὸ βραχιόλι, ἔχι! Κι' αὐτὸ τὸ μπαστούνι μὲ τὸ ἀ-ρατο σπαθὶ και μὲ τὸ ἀσημένιο χερσὺλι· εἶνε ἴσα-ἴσα τὸ ὅπλο τοῦ ἄρρωστου μας.

— Ἀκόμη καλλίτερα! ἐφώνασεν ἡ Μάγισσα ἀρπάζουσα τὸ ὠραῖον καλὰθι,

— Ἀλλοῖμονο! ἐστέναξεν ἡ μικρὴ μαύρη και ἔβγαλεν ὅλα τῆς τὰ βραχιό-λια. Μὰ πῶς θὰ γυρίσω στὸ σπίτι γυ-μνή, χωρὶς τὸ ἓνα τουλάχιστον φόρεμα;

Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς, ἡ Μάγισσα ἐπῆγεν εἰς τὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς τῆς, ἔσκυψε, ἐσῆκωσε ἓνα πανὶ κουρελιασμέ-νο και τὸ ἔριψε τῆς Ὁ' Δάλιας λέγουσα:

— Νὰ τὸ φέρεμά σου!

Ἐπειτα τὴν ἐπλησίασε, διὰ νὰ τῆς βγάλῃ τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο πολὺχρωμον φόρεμά τῆς και νὰ τῆς φορέσῃ τὸ ἄλλο...

Ἡ Ὁ' Δάλια ἐστάθη νὰ τὴν κάμῃ ὅ,τι θέλει. Καὶ ἐνῶ τὰ ψυχρὰ και λι-πίσαρκα δάκτυλα τῆς γραῖας ἤγγιζαν τὸ δέρμα τῆς, ἐνόμιζεν ὅτι ἐρπετὰ πε-ριέτρεχαν τὸ σῶμά τῆς και ἡ αἰσθησις αὐτῆς ἐπρόξενουσε ρίγη...

Ρίγη! ὅπως ἐκεῖνα ποὺ ἐβασάνιζαν τὸν κύριον Τζάκ!..

Ἡ ἐνθύμησις αὐτῆς τῆς ἔδωσε νέον θάρρος. Ἡ Μάγισσα τὴν εἶχε πλέον ἀπογυμνώσει, και ἐνῶ ἡ Ὁ' Δάλια ἤτοι-μάζετο νὰ τῆς ζητήσῃ ἐπιτέλους τὴν ἀνταπόδοσιν τῶν δώρων τῆς, — ἔξα-φνα, τὸ ἀπαίσιον χέρι τῆς γραῖας τὴν ἤρπασε ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς δεξιᾶς, και μὲ τὸ ἄλλο τῆς ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸ δακτυλὸν τὸ δακτυλίδι μὲ τίς χάνδρες!

— Ἀ! μὴ αὐτό! ὅχι αὐτό! ἰκέτευ-σεν ἡ μικρά.

Ἀλλὰ ἡ μέγαιρα ἐμειδία δεικνύουσα τοὺς μεγάλους τῆς ὀδόντας, και ἐπε-ρνούσεν εἰς τὸν πέμπτον τῆς δάκτυλον τὸ δακτυλίδι, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνοίξῃ μὲ τὴν ἀντίστασιν τῆς Ὁ' Δάλιας.

— Τώρα θὰ σὲ ἀκούσω και θὰ σοὺ ἀποκριθῶ! εἶπεν ἡ Μάγισσα.

Ἀλλ' ἡ Ὁ' Δάλια ἔμενεν ἄφωνη και ἀκίνητη. Διαμιάς εἶχε χάσῃ ὅλον τῆς τὸ θάρρος και ὅλας τῆς τὰς ἐλπίδας, διότι τῆς ἔλειπε τὸ δακτυλίδι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζε φερεῦτυχον και παντο-δύναμον.

— Εἶπες λοιπόν πῶς ὁ ἄρρωστος σου ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐμέ; ἠρώτησεν ἡ γραῖα.

Ἡ νεᾶνις ἠτένιζεν, ὡς ἀσύλληπτον ἄστρον, τὸ δακτυλίδι τῆς, τὸ ὁποῖον ἔλαμπεν εἰς τὸ δάκτυλον τῆς μαγίσεως.

Ἡ γραῖα ὑπέλαβε μὲ θυμὸν:

— Διστάζεις; Τόσο τὸ χειρότερον γιὰ σέ. Δὲν σὲ χρειάζομαι πιά. Ἀλλή-φορά.

Και λέγουσα αὐτὰς τὰς λέξεις, ἡ Μάγισσα ἀπεσύρθη εἰς τὸ βάθος, ἐγκα-ταλείπουσα εἰς τὴν τύχην τῆς τὴν δυσ-τυχῇ Ὁ' Δάλιαν.

Ἀλλ' ἡ μικρὰ μαύρη ἔσπευσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Πῶς; θὰ ἔχανε τὰ πάντα, χωρὶς νὰ κοῦσῃ τὰ λόγια, τὰ ὁποῖα ἤλθε νὰ γο-ράσῃ τὸσον ἀκριδὰ; Ἀφῆκε τὸν ἄρρω-στόν τῆς, ἀψήφησε ὅλους τοὺς κινδύνους, ὑπέφερε ζέστην, δίψαν, κόπους, ἐπερι-πάτησεν εἰς τοὺς βάτους και εἰς ἀγκάθια, και ἀπεγυμνώθη ἀπ' ὅλους τῆς τοὺς θησαυροὺς και τὰ ἐνθύμια, γιὰ νὰ γυρί-σῃ ἐπίσω χωρὶς ἰατρικόν; Ἀ, ὅχι, ποτέ!

Τί ἦτο αὐτὸ ποὺ ἔχα-σεν, ἀπέναντι ἐκεῖνου ποὺ ἐκινδύνευε νὰ χά-σῃ; Καὶ τί τὸ ἤθελε τὸ δακτυλίδι, ἂν ἐπρό-κειτο νὰ ποθᾶν ὁ Τζάκ;

— Ἐδῶ εἶμαι! εἶπε πρὸς τὴν Μάγισσαν... Δὲν λυπᾶμαι πιά αὐτὰ ποὺ μοῦ πῆρες. Σὲ ἀ-κούω και σ' εὐχαριστῶ ἀπὸ τώρα γιὰ τίς συμ-βουλές που θὰ μοῦ δώσης.

— Χά, χά! μίλησε πρῶτα! εἶπεν ἡ Μά-γισσα, πλησιάζουσα κορμὸν δένδρου, στη-μένον ἐν τῷ μέσῳ τῆς καλύβης τῆς, διὰ νὰ καθήσῃ.

Ἡ Ὁ' Δάλια ἤρ-χισε:

— Εἶνε ἐστὶ χωρὶς τῶν Μπαχίς-Μπέ, κον-τὰ ἐστὶ Μεγάλο Ὅγ-κομέ...

— Καὶ εἰς τοὺς βάλ-τους τοῦ Ὀμπ-Τάμ; — Ὁ ἄρρωστος σου θὰ γιαιτρευθῇ!.. (Σελ. 193, στ. γ')

— Ναί... Ὁ πνεύμας δὲν τὸν ἀφίνει,

εἴκοσι μέρες τώρα, και ἡ ψάθα του βρέ-χεται ἀπὸ τὸν ἴδρωτά του... Εἶνε νέος. Εἶνε καλός. Εἶνε σφός. Ἡ ἀδελφὴ του τὸν ἀγαπᾷ, ἡ μητέρα του τὸν λα-τρεῖ, και ὁ πατέρας του τοῖπει. Πρέ-πει νὰ γίνῃ καλὰ! Πρέπει!

Τὰς τελευταίας λέξεις ἡ νεαρὰ δού-λη ἐπρόφερε μὲ τόσην ζέσιν, μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε ἡ Μάγισσα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν και τὴν ἐκύτταξε μὲ ἐκπλη-ξιν.

— Εὐτυχισμένος ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἀ-γαποῦν! εἶπε μὲ φωνὴν γεμάτην πι-κρίαν παραπόνου· και ἔπειτα προσέθεσε:

— Γονάτισε μπροστὰ μου! Δός μου τὰ δύο σου χέρια, βάλε τα μέσα εἰς τὰ δικά μου, και κύτταξέ με εἰς τὰ μάτια. Ἀς μὴ μιλοῦμε τώρα! Ἀς μὴν κι-νηθοῦμε!... Ἀς ἀκούσωμε τὰ Πνεύ-ματα!

Ἡ Ὁ' Δάλια ἔκαμε ὅ,τι τῆς εἶπεν ἡ γραῖα. Καὶ παρηκολούθει τὰς κινή-σεις τῶν ὀφθαλμῶν τῆς μαγίσεως, οἱ ὁποῖοι ἐστρηφοῦρίζαν εἰς τέτοιον τρό-πον, ὥστε αἱ κόραι ἐκρύπτοντο ὁλωσδιό-λου ἀπὸ τὰ βλέφαρα, και δὲν ἔδλεπες παρὰ δύο λευκὰς κηλίδας. Ἐτοί· ἐγί-νετο ἀκόμη φρικωδεστέρα... Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔκαμε διαφόρους μαγικὰς ἐπι-κλήσεις εἰς ἄγνωστον γλῶσσαν, ἔπειτα ἐσηκώθη, ἀφίγουσα τὴν Ὁ' Δάλιαν γο-νατιστὴν παρὰ τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου.

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε κρατοῦσα μίαν βοτάνην, μὲ τὴν ὁποίαν ἔτριψε τὰ μάτια τῆς Ὁ' Δάλιας, ἐξακολου-θοῦσα δλονὲν τὰ μαγι-κά τῆς λόγια, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἔχυνεν εἰς τὰ σγουρά μαλλιά τῆς μικρᾶς μαύρης βροχὴν ἀπὸ καστανό-χρωμα, τὸ ὁποῖον εἶχε σηκώσῃ ἀπὸ κάτω.

— Κούνησε τὸ κεφά-λι σου, τῆς εἶπε.

Ἡ Ὁ' Δάλια ἐκλει-σε τὰ μάτια τῆς, διὰ νὰ μὴ στραβωθῇ, και τὸ χῶμα ἔπεσεν εἰς τοὺς ὤμους τῆς.

— Τώρα ἀνοίξε τὰ μάτια!

Ἡ Ὁ' Δάλια ὑπή-κουσε.

— Τί αἰσθάνεσαι;

— Τίποτα.

— Δὲν σὲ τσοῦζουν τὰ μάτια;... Κανένα σπυρὶ χῶμα δὲν μῆπῃκε μέσα;

— Ὅχι! κανένα!

— Λαμπρά! θαυ-μάσια!.. ἀνέκραξεν ἡ γραῖα.

Και προσέθεσε μὲ ἐπιστημότητα:

— Ἀφοῦ ἤλθες ὡς ἐδῶ... ἀφοῦ μοῦ ἔδωσες ὅ,τι εἶχες, ἀφοῦ μὲ ὑπήκουσες εἰς ὅλα, και ἀφοῦ κανένα σπυρὶ χῶμα δὲν ἐμῆλθε στα μάτια σου...

— Γιὰ ὅλα αὐτὰ; διέκοψεν ἀνυπό-μονη ἡ Ὁ' Δάλια· τί, μεγάλη Μάγισσα;

— Ὁ ἄρρωστος σου θὰ γιαιτρευθῇ!..

— Θὰ γιαιτρευθῇ! ὦ, χαρά! ὦ, εὐ-τυχία!

Και ἡ Ὁ' Δάλια, καθὼς ἦτο γονα-τιστὴ ἐμπρὸς εἰς τὴν Μάγισσαν, τῆς ἐ-φίλησε τὰ πόδια εἰς σημείον εὐγνωμο-σύνης.

— Στάσου ὅμως... Κάτι πρέπει νὰ

(ώραία πραγματικῶς ἐώρτασες τὴν Πρωτομαγιά εὐχαριστῶ πολὺ διότι ἡ τρυφερωτέρα σου σκέψις ἦτο δι' ἐμέ·) *Ἑλληνικὴν Δόξαν* (ἔχει καλῶς ἔσται ἐκ νέου·) *Δουάδα* (εὐχαριστῶ πολὺ· αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Δοξολογία Ἀυραν* κτλ. κτλ.

Εἰς δσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Μαΐου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ *Ἀθηνῶν* καὶ *Πειραιῶς* μέχρι τῆς 26 Μαΐου· ἐκ τῶν *Ἑπαρχιῶν* μέχρι τῆς 6 Ἰουνίου· ἐκ τοῦ *Ἑξωτερικοῦ* μέχρι τῆς 22 Ἰουνίου.

[*Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον τὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]*

225. Δεξιόγραφος.

Συμπλεκτικὸς τις σύνδεσμος
Μετ' ἄλλου συνεννοῦται,
Καὶ ἡ παράφρων συνοδὸς
Τοῦ Βάχχου φανεροῦται.

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Ἀράχνης

226. Στοιχειόγραφος.

Ὅ,τι χωρεῖ ἡ φύχτα σου
Ὀλίγον παραλλάττει,
Καὶ γινωστὴς γώρας κάτοικον
Εὐθὺς κατασκευάζεις.

Ἐστάνη ὑπὸ Ἰσιμῆνης Κακούρης

227. Ἀναγραμματισμός.

Ζῶον κερασφόρον
Ἀναγραμματίζω
Κ' ἔντομον δυσῶδες
Οὕτω σχηματίζω.

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Περιπατητοῦ τοῦ Σερίφ

228. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον καλλιτέχνης
ἀρχαῖος ποῦ τὸν ξεῦρει
Τὸ δευτερόν μου, λῦτα,
ἐστὶν χεῖρά σου θά εὖρης
Τὸ τρίτον μου συνήθως
φορεῖ ὁ πυροσβέστης,
Με τᾶλλο καταλήγει
κι' ὁ δικαστὴς κι' ὁ πταιστήτης.

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Χαραυγῆς

229. Πυραμῖς.

+ Οἱ σταυροὶ μέρος τῆς Ἀττικῆς.
* + * = Συμπερασματικόν.
* * + * * = Περιφωτισμός πόλης.
* * * + * * * = Στρατηγ. Ρωμαῖος
* * * * + * * * * = Ἀρχαία Βασιλόπ.
* * * * * + * * * * * = Στρατηγὸς Βυζ.

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Δυνάμεως τοῦ Πνεύματος

230. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ποιητὴς—Νῆσος=Σύνδεσμος+
Εἶδος ποιήματος—ἐπίρρημα=Φωνῆεν+
Σφάλμα—ζῶον=Φθόγγος+
Ἐπιθετον—δηλητήριον=Ἀναφορικόν+
Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Βασιλεὺς Σπάρτης.

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Σουφραζέτ

231. Ἀκροστιχὶς μετὰ ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Ἀυτοκράτορα Ρωμαίων· τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξης, ἀρχαῖον ῥήτορα διάσημον:

1, Ἐνδοξὸς πρωτεύουσα· 2, Κυνικός φιλόσοφος· 3, Ἐνδυμα ἱεραικόν· 4, Ποταμός· 5, Ποταμός· 6, Ἐπιθετον συνώνυμον τοῦ νουνηγῆς· 7, Ἐπιθετον συνώνυμον σχεδὸν τοῦ συμπολίτης· 8, Στρατηγὸς σύγχρονος τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου

232. Φωνηεντόλιπον.

Κλλ - ν - ζ - μ - τ - θρ - πρ - ν - ζ - μ - τρξ

Ἐστάνη ὑπὸ Γρηγορίου τοῦ Πέμπτου

233. Γρῆφος.

Ἰον Ἰον τος θε ΠΑ ΠΑ θε
Ἰον Ὅσα τος Ρ' τος ἀμὴν Σ θε ΠΑ θε
Ἰον Ἰον τος θε
Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθερωτοῦ τῆς Μακεδονίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 13.

128. Ἐπίσκοπος (ἐπί, σκοπός). — 129. Κύπρις—Κύπρος. — 130. Ὅβις—ὀβίς. — 131. Ἀγρα—Ἀγρ.

133. ΕΣΤΙΑ 132. ΔΡΥΣ
ΑΚΟΜΗ ΡΟΔΑ
ΑΡΤΟΣ ΥΔΩΡ
ΑΛΤΟΣ ΣΑΡΑ
ΡΟΔΟΣ 134. ΚΩΝΣΤΑΝ-

ΤΙΝΟΣ (ὦν, νός, σῖτος, τῶς, ἀνία, Ἰανός, οἶνος). — 135. Ἀπὸ τρελλοῦ καὶ ἀπὸ μικροῦ θὰ μάθης τὴν ἀλήθεια (ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἀριστερόθεν καὶ δεξιόθεν ἐναλλάξ). — 136-140. Τῇ προσθήκῃ τοῦ Σ: Ἰσός, ἄνισος, νόσος, σορός, Σπάρτη. — 141. ΛΥΡΑ, ΑΔΑΜ, ΙΡΙΣ (ΛΑ·Ι·ος. ὙΔΡα, ΡΑΙ·δε·στός. ἈΜ·τε·λ·λό·δα·μον). — 142. Ἐστὶ δίκης ὁρθαλμός, ὅς τὰ πάνθ' ὁρᾷ. — 143. Μὴ ἐπιθύμει ἀλλοτρία (Μι—ἐπὶ 07 μὴ ἄλλο τρία.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τετρανά, μορφωτικὰ καὶ ἡθικὰ ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς „Διαπλάσεως τῶν Παίδων“.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν, Ἐκαστον τετράδιον φρ. 0,15

Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—

Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—

Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόβου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποίηματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδιοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδες) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόξυς δ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυρρειοπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὑπερ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Φῶτης. Ἑμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις με ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲς λεπτὰ 5 μόνον· με παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ με κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὁδὸς 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ᾖσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ὅπου καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, υπολογίζεται ὡς ἑξ λέξεις ἀπλᾶι. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

Ἀγοράζω γραμματόσημα Ἑλλάδος, Κρήτης, Τουρκίας, Κύπρου, ἀνταλλάσσω. Ἀναστάσιος Δεσύλλας· Τεργέστη, Piazza Stazione. (Θ, 219)

Ἀγοράζω Κρητικὰ γραμματόσημα· ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάκια μόνον με Κρήτας. Διευθύνσεις ἀσφαλεστάτη: Ἡλίου Μάρου, poste restante, Βόλον. (Θ, 220)

Μίση Ζέζα, μὴ προδώσης τὰ Ἀνθ'· Ἐκδικοῦνται!—Κορδέλλα, Βαζάνι. (Θ, 221)

Ἐνα φανέρι ἔσπασε! μήπως ὁ Λουκῆς Ἀδάς τὸ κουτούλησε;—Ἀνθόδεσμη. (Θ, 222)

Ἄκου Ὑποδοῦλον Ἑλλήνος! θεοῦ συγχωρῇ τήρια δι' ἔξογον ἀπαγγελίαν ποιήματος.—Ἀνθόδεσμη, Βαζάνι. (Θ, 223)

Διαγωνισμὸς Πανελληνίου Ἰωνικοῦ Συλλόγου.—Ἐάν ἐν ὧν παντοδύναμον σᾶς ἐπρότεινε νὰ ζητήσετε ἐν μόνον πρᾶγμα, ὅπως ἀμέσως τὸ ἐκτελέση, τί θὰ ἐζητεῖτε; καὶ διατί θὰ τὸ ἐζητεῖτε;

Αἱ ἀπαντήσεις νὰ μὴ ὑπερβαίνουν δύο σελίδας. Τέλος συμμετοχῆς φρ. 0,25, διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ μεταλλικὰ 4.—Τρία βραβεῖα πολυτελέστατα.—Ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι 20 Ἰουνίου.—Διευθύνσεις: Εὐρυσθένην Τρικυταφυλλίδην, poste-restante, Σμύρνην (Θ, 224)

Σύλλογος «Χιακὴ Δραῖσις». Ἐκχωθευθέντες λαγνοὶ Λαχείου:

233, 95, 128, 379, 20, 154.

Αἵματοκυλισμένη Χώρα, στερούμεθα ἀπατήσεως.

Κύριε Πικραμένε, θερμότερα συλλυπητήρια. (Θ, 225)

Ἐξεδόθη πρὸ ὀλίγου:

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΟΛΕΜΗ

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ

Θαυμασία συλλογὴ ποιημάτων εἰς πολυτελέστατον τόμον.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα

ΔΡΑΧ. 3,50

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Φαίδωνος]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α'

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β'

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ'

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

Ἐκαστον δρ. 3.

Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. 10.